

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarvm Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

Jn duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamations, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

S. M. Teresæ De Iesu Ad Lectorem Præloqvivm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

TRACTATUS,
CASTELLVM ANIMAE
 VEL
 SEPTEM MANSIONES
 DICTVS,

*A S. Matre Teresa de Iesu, in usum suarum
 Monialium conscriptus.*

S. M. TERESÆ DE IESV
 AD LECTOREM PRÆLOQVIVM.

Nter ea quæ mihi Superiores mandarūt, panca sunt,
 quæ adeo mihi ad adimplendum difficultia fuere, at- Quām in-
 uita ad hāc
 scriptionē
 quemodo est, aliquid de oratione conscribere: tum S. M. def-
 cendas.
 quòd mihi ad hoc faciendum Dominus spiritum vel
 animum dare non videatur; tum quòd, iam inde à tri-
 mestri, caput meum ita perturbatum ac debile fuerit, vt vix ea
 quæ scriptu per necessaria sunt, queam conscribere. Sed, cum non
 ignorem, eam obedientiæ vim esse, vt etiam quæ factu impossibi-
 lia videntur, leuia ac facilitia reddere, ac velut complanare soleat;
 voluntas hoc quām libentissimè exequi & aggredi statuit, tamet-
 si natura & exterior homo ab hoc ipso maximè alienus, ac pro-
 pterea non parum affligi videatur. Neque enim tantum adhuc
 mihi Dominus robur dedit, vt istos cum assidua inualeudine &
 infirmitate, nec non diuersorum generum occupationibus con-
 flictus, sine magna illius repugnantia ac contradictione queam
 sustinere faciat id ille, qui alia longè difficiliora, quòd mihi gra-
 tiam faceret, facere est dignatus; in cuius etiam misericordia
 confido. Credo equidem, me non multo plura, quā aliis in rebus
 quas iussa sum scribere, dixi, in hac posse dicere: imò verò ti-
 meo, ne penè omnia eadem sint cum iis quæ dixi alias. Nam si
 cui aues, quæ verba quædam proferre docentur, plura proferre
 neque

nequeunt quām doceantur vel audiant, atq[ue] h[ec] ipsa cetera
repetunt; eodem planè modo mihi vsu venit. Vnde, si me Dom-
nus aliquid noui & inauditi proferre & depromere voleret, mu-
stas illius id mihi suggereret, aut mihi in memoriam revoca-
gnabitur id, quod alias dixi: nam vel hoc ipsum mihi satisfactum
quo in memoria mihi modo ita vacillet, vt etiam gauderem si
nulla referre & repetere recte possem eorum, quae bene à mea
dicta fuisse dicebantur, quae per se fortasse intercederent. Si
hoc quidem mihi Dominus concederet, equidem non par-
inde lucri capia, quod, quod meis Superioribus obediens, mea
defatigem, capitique tormentum adaugeam, esto ex iis qua-
etura sum, nullus ad alios fructus sit peruenturus. Vnde h[oc]
na die, Dominica inquam SS. Trinitatis, anno millesimo qua-
gentesimo septuagesimo septimo, in hocce S. Josephi Ordin-
Carmelitani, in ciuitate Toletana erto monasterio, (vbi in p-
sentiarum ago) obedientiam adimplere, & quod iussum es
qui incipio; in omnibus verò quæ dicitura sum, iudicio & cen-
sore me subiocio illius qui eadem me scribere mandauit, qui si
viri sunt eruditio[n]e non vulgari. Si quid porro dixerim, quod
Etrina Ecclesia Catholica ac Romana non per omnia con-
me sit, ex ignorantia, non ex malitia, dictum id erit. Hoc qua-
certò & indubitate credi potest, temper me ei subiectam sum,
&, per Dei bonitatem, subiectam fore, & etiamnum sub-
iectam esse sit ipse in eternum benedictus & glorificatus in facula.
Amen.

*Cur ipsa
h[ec] iussa
sit scribers.*

Qui verò h[ec] me scribere iusserunt, mihi dixerim, cum horum
Ordinis B. Mariæ de Monte Carmelo monasteriorum Monialium
opus habeant aliquo, qui ipsis non nulla circa orationem dubia
ac controversias enucleet, visum sibi esse, fore ut mulieres ma-
lierem melius intelligent, & quoniam medilicunt, melius ipsa
prosint quæcumque ego iis dixerim; ac proinde putare se, si quis
in medium de hac materia attulero, id non inutile, sed opera
preium fore. Atque ideo in iis quæ hic tractabo, ad ipsas tem-
pore conuertam, tum quod stolidum ac ridiculū mihi videatur, co-
gitare, h[ec] etiam alijs personis usui & commodo esse posse. Ne
mis quām magnam sanè mihi Dominus fecerit gratiam, si
aliquis

aliqua ipsarum inde proficiat, quo ipsum vel aliquantulum dilaudet ac sanctificet. Non it porro Maiestas eius, aliud me non intendere, nec spectare. Ceterum certissimum & evidentissimum est, ipsas, si quando quid bene & oportunè hic dictum erit, facile intellexuras, id meum non esse, nec à me proficiisci, (cùm sic de me opinandi nulla ratio subsit) sed quòd tam tenui sim ingenio, & ad similem materiam tractandam adeò parum apta, vt, nisi Dominus pro sua benignitate ac misericordia hosce in me defensus suppleat, nihil omnino possim.

MANSIO PRIMA.

Duo hac complectitur Capita.

CAPUT I.

AGIT DE ANIMARVM NOSTRARVM PVLCHRITVDINE ET dignitate. Similitudinem quamdam adserit, è qua illa intelligatur. Adhuc ostendit, quantum ex eo quod illum intelligamus, donaq; & gratias quas à Deo recipimus cognoscamus, boni ac commodi consequi possumus. Denique demonstrat,

Castelli huius portam esse orationem.

CV M Dominum rogarem, vt pro me ipse loqueretur, quòd ipsa nihil bene dicere possem, neu quomodo adimplere incipiam id quod iussa sum facere, nossem, illo suggestente, mihi occurrit, id quod in præfensiā dicam, vt aliquo solido fundamento reliqua quæ pòst dictura sum superstruantur. Quod est, considerare & imaginari, animam nostram velut castellum esse, è solidō quodam adamante, aut lympidissimo crystallo constructum & concinnatum, cuius multa sint habitacula & diuersoria, quemadmodum & in cœlo mansiones multæ & variae sunt. Et enim, si bene rem consideremus, rarissimæ, anima iusti aliud nihil est, quām paradisus quidam, in qua qui Dominus ipsius est deliciatur, & voluntates suas capit. Quod cùm ita esse vobis appareat, quale ergo sit o*Animæ ius*st*paradi-*
sus est Dei.

portet, cubiculum, in quo tam potens, sapiens, mundus, omnibusq; bonis adeò plenus, Rex sese oblectat & commoratur? Evidem nihil inuenio, quo cum ingentē animæ pulchritudinē, immensamq; eiusdem amplitudinem queam comparare. Et sane humanus intellectus, quantumlibet acutus & perspicax, vix potest comprehendere; quemadmodum nec pòtingere potest, vt perfectè Deum consideret aut comprehendat,

S.M.Teresa Opera.